

b). Concluziunea dă compozițiunii rotundimea necesară, adică complinește înțelesul total al compozițiunii. (In compozițiuni mai mari sau în acelea, a căror temă este luată din lumea ideală, concluziunea caută să mărească influența celor zise și prin urmare repeta în rezumat punctele principale, dezvoltate în compozițiune, trăgând din ele consecințele necesarî)

III. ESPUNEREA CUGETARILOR PRIN VORBE (*Forma compozițiunii*).

Indată ce am stabilit punctele principali după cari trebuie să urmeze cugetările în compozițiune (am făcut planul) trebuie să căutăm a le espune prin vorbe, ale stiliza. Dar această lucrare cere multă băgare de seamă, multe deprinderi și multe cunoștințe. În ea se resumă mai toate cunoștințele, ce noi avem despre limbă, de oare-ce aci ni se cere să cunoaștem cu deamănuntul valoarea intrinsecă a fie-cărei vorbe, pe care o întrebuițăm, rolul ce propozițiunea joacă în frază și aceasta într'o bucută tetreagă de citire. Pe deo-partă să știm cum să unesc propozițiunile între sine, coordinându-se sau subordinându-se; cum trebuie să se facă trecerea de la un punct principal al compozițiunii la altul; cum trebuie să se exprime cugetările secundare sau subordonate, grupate pe lângă cele principale etc.

Aceasta din urma lucrare este stilistica propriu zisă. Studiul stilisticii propriu zisă cere o cunoștință adâncită a limbei și a geniului seu. Sintaxa specială își are locul seu aci.

Obs. Toate regulile stilistice, atinse mai sus se vor învăța deocam dată cu ajutorul învățătorului numai din csaminarea neinteruptă a unor modele de compozițiuni. — Regulile amenunțite despre stilul popriu zis, se vor desvolta în cursul de stil pentru clasele secundare.

După subiectul de tratat în ceea ce privește forma, compozițiunile se împart în a) **Narațiune** b) **Descrițiune**